

Birželio 7 d. Butrimonių gimnazijos mokiniai ir mokytojai organizavo projekto „Drąsinkime ateitį“ pasiūlytą renginį, „Kartų dialogas mokykloje“. Į šį renginį įsiliejo ir Tarptautinės nacių ir sovietinio okupacinių režimų nusikaltimams Lietuvoje įvertinti pasiūlyta akcija „Lagaminas“.

Ernesto Matusevičiaus skaitytas S.Parulskio eilėraštis „Paslaptis“, važiuojančio traukinio gausmas ir scenografijoje esantys lagaminai sukūrė mums 1941-1953 metų Lietuvos atmosferą. Buvusiems tremtiniams lagaminas – simbolis, kuriame sutilpdavo visas gyvenimas...

Kartų dialogą moderavo gimnazistai Vestina Giliūtė ir Ignas Šimanskis. Renginys buvo įdomus, jame dalyvavo mokiniai, mokytojai garbaus amžiaus sulaukę Butrimonių seniūnijoje gyvenantys senjorai, Butrimonių filialo ansamblis, vadovaujamas Laimos Kalinauskienės. Svečiavosi Algirdas Sliesaravičius, Lietuvos genetikas, akademikas, agrarinių mokslų habilituotas daktaras, gimnazijos Garbės Galerijos narys, jo žmona Laima Sliesaravičienė – biologijos mokslų habilituota daktarė, išgyvenusi tremtinės dalį, Butrimonių parapijos klebonas Juozas Bakšys, Pranciškus Valvonis, Algirdas Lukošius, Jonas Anušauskas - garbaus amžiaus sulaukę bet pakankamai energingi ir žvalūs buvę gimnazijos mokytojai, Maštoc Petrosian, armėnų tautybės senjoras, gyvenantis Butrimonyse.

Visi dialogo dalyviai dalijosi savo patirtimi, dėstė požiūrį apie vaikystės ir jaunystės laikmečio ir kartų esminius skirtumus. Akademikas A. Sliesaravičius, visą gyvenimą dirbantis su studentais, neįžvelgė didesnių kartų dialogo problemų. Jis labiausiai jaudinasi dėl tarp jaunimo paplitusių ir netoleruotinių vulgarybių, keiksmazodžių, įžūlaus elgesio. Tremtį išgyvenusi Laima Sliesaravičienė įdomiai papasakojo apie gyvenimą tremtyje, buitį ir būtį. Kalbėjo labai įtaigiai ir kvietė mokinius pamąstyti, kaip tremtyje išgyvendavo, kai retai gaudavo laiškus iš artimųjų. Kvietė ir ragino skaityti knygas, vaizdingai papasakojo mokiniams, kad ledų jie pasigamindavo ir tremtyje spaudžiant -30 laipsnių šalčio. Sušalęs pienas atstojo neparasto skonio ledus, o kasdienis valgis – duona su druska ir arbata. Kilo klausimas, kam ta druska – ogi sočiau ir skaniau, pabandykite, gal patiks.

Visi senjorai kalbėjo apie savo laikais išgyventus potyrius, ko mokiniai nelabai įsivaizdavo. Dialoge senjorai akcentavo pagrindinius esminius dalykus mokiniams: agrarinių mokslų habilituota daktarė Laima Sliesaravičienė, garbaus amžiaus sulaukusi energinga ir išmintinga moteris sakė: „Mama įkalė į galvą, kad privalau mokytis ir aš tai supratau, o vėliau gautas brandos atestatas, pareikalavęs valios, ryžto ir daug pastangų, buvo kelialapis grįžti į Lietuvą ir gyventi prasmingą įdomų, gyvenimą, dabar aš džiaugiuosi ramybe. Žmogus turi pats norėti mokytis ir siekti tikslo“. Jos vyras akademikas siūlė mokiniams išmokti mandagaus dialogo su kitais jaunais ir vyresniojo amžiaus žmonėmis, atsikratyti netinkamo elgesio ir kurti savo gyvenimą kokybišką ir įdomų. Maštoc Petrosian papasakojo, kad Armėnijoje tremties nebuvo, bet gyventi jam geriausia dabar Lietuvoje.

Mokiniai ir klausėsi, ir diskutavo. Į vieningą būrį visus renginio dalyvius jungė Butrimonių filialo vokalinio ansamblio atliekamos, dažniausiai lietuvių lūpose skambėjusios tremtinių ir pokario meto dainos. Tuo sunkiu ir tragišku pokario laikotarpiu mūsų tautiečiams, kaimynams, seneliams daina gydė sužeistas, skausmu ir sielvartu perpildytas sielos žaizdas. O dainavimui būtinas susiklausymas, įsijautimas, išgyvenimas... Jame dalyvavome visi

Genovaitė Žiurinskienė, direktoriaus pavaduotoja ugdymui

